

Minningarorð um Annu Sofíu Eysturoy

– ættað úr Hvalba

Eg vil bera fram nøkur orð til minnis um Annu. Anna og eg vóru javngomul. Anna tóktist altíð fyri mær at vera glað, og hennara lætta lyndi stuðlaði undir, at hon ongantíð gjørdist mót-fallin, men bar altíð brá av einum smíli, hvar ið tú so møtti henni.

Anna vaks upp í einum góðum og tryggum heimi – eitt heim, sum hennara foreldur fyrimyndarlaga bygdu upp. Líka so gott kendist tað at koma á gátt hjá Signevu og Sjønningi sum tað var at koma inn í heimið hjá Nomi og Henningi í Vági, har vit sum børn eisini vóru og ferðaðust.

Tá ið vit vóru børn í Hvalba, skiftust vit um at koma saman til føðingardagar. Og vit góvu hvør øðrum gávur – eisini jólaaftan, har vit hildu jól hvør sær, men eftir jólini komu vit øll saman til at syngja og dansa um jólatræið í hugnaligu stovuni í heiminum hjá Annu. Anna var góð við meg, og eg var góður við Annu. Tað var ein hugnalig tíð, men tað var eisini fjálgt og hugnaligt at koma inn til ommuna á Dunganum. Eg kann hóma sum barn, at vit komu eisini saman til jólafest í gamla missiónshúsinum, og vit komu øll eisini saman til at syngja jólasálmur og dansa um stóra og vakra jólatræið í Roynhøllini, har vit eisini fingi gávur frá jólamonnum.

Tá ið hoyggjanin var fyri, var lívligt á børnum. Vit spældu saman sum børn dagin

langan – lætt sum hindin. Vit spældu í ánni niðri í mýrunum, og vit runnu rundan um kylingarnar og krógvaðu okkum aftan fyri kylingarnar. Og vit vóru børn. Og tíðin gekk. Tað var ein stuttlig tíð at vera barn í Hvalba, har øll vóru upptikin og virkin í arbeiði.

Eg minnst einaferð sum óviti, tá ið vit hoyggjaðu niðri í mýrunum, at Anna og eg fóru at renna um kapp saman. Anna rann so skjótt, at eg hevði ongan móguleika at vinna hana aftur. Tá tordi eg ongantíð at renna um

kapp saman við Annu aftur.

Anna tók lut í øllum arbeiði, og hennara partur liggur ikki eftir, nú hon er farin.

Tá ið omman doyði á sumri í 1979, kom Anna vestur á Hamar at vera barnagenta fyri fastur, tí at mamma mín var farin um kvøldið upp á Tvøroyri á sjúkrahúsi, tí hon hevði fingið boð um frá sjúkrahúsinum, at omman var vorðin ússalig. Eg minnst væl hetta kvøldið. Eg var uppi á loftinum og lá í songini. Eg hoyrði, at portrið gekk; tá var tað mamman, sum var komin aftur av sjúkrahúsinum. Eg minnst, at hon græt. Tað fyrsta, ið eg hoyrði hana siga, var, at nú er omman farin. Men so sigur hon: "Jeg eri so glað, tí at Anna kundi vera barnagenta hjá Kal og Sigrid." Eg hoyrði ofta mammuna siga, at Anna er altíð so røsk.

Góða Sunneva og Óli. Mínar kenslur og mínir tankar leita til tykkum, sum hava mist systur tykkara eftir drúgva sjúkralegu. Tit vóru góð systkin, soleiðis sum systir mín, Sunneva, segði, tá ið hon bar mær boð, at Anna var farin.

Við hesum vakra sálminum eftir svenska sálmaskaldið, Linu Sandell, vil eg við hesum fáu orðum lýsa frið um minnið um systkina-barnið mitt, Annu.

Róðin Thomsen

1. Bert ein dag, eitt bil í senn eg fá.

Ríka troyst til stirda sál og ond!

Hví nú stúra? Lít á Harrans náði,

alt jú hvíli í Guðs Faðirs hond.

Hann, sum alt mitt ber í faðirbarmi,

hvønn ein dag á fold mær senda vil

partin mín av frøi og av harmi,

sum eg júst man treingja til.

2. Hann mær nær vil allar dagar vera

veita náði mær til hvørja tíð,

hvørja tunga stúran hann vil bera.

"Kraft og ráð", so eru orð hans blíð.

Hann vil verja hvørt eitt barn sítt kæra,

metta sálir við sítt náðiborð.

"Sum tín dagur skal tín styrki vera"

– so hans lyftiríku orð.

3. Hjálp mær tá at líta trygt við vissu

bert á tíni lyfti, Harri kær',

so ei trúar djúpa frið eg missi,

sum títt orð bar mínum hjarta nær!

– Vil í lund mær stúran taka ráðið,

veit mær styrk av tíni faðirhond;

bert ein dag, eitt bil í senn eg fá,

takkar stillan eyðmjúk ond!

Lina Sandell, 1865 (1832-1903)

Lag: Oscar Ahnfelt, 1872 (1813-1882)

Jógvan Nolsøe týddi

Jákup Lindenskov 85 ár

Sunnudagin 10. juni fyllir Jákup Lindenskov, fyrrverandi løgtings-, landsstýris- og fólkatingsmaður 85 ár.

Jákup Lindenskov varð valdur á ting fyri 60 árum síðani – sum bert 25 ára gamal varð hann valdur á listanum hjá Javnaðarflokkinum í Havn á løgtingsvalinum í 1958.

Jákup er úr Havn, sonur Edvard Lindenskov (í Rættará) og Biritu, sum var í Leynum. Jákup tók realprógv í Havn í 1950, og sama árið fór hann í læru hjá Tryggingarsambandinum Føroyar, sum tá helt til úti í Tinganesi, og hvørs starvsfólk tá kundu teljast á hondunum. Hann fór seinni til Danmarkar, har hann gekk á handilsskúla og arbeiðdi í trygging.

Í 1958 stillaði Suðurstreymoyar Javnaðarfelag hann upp sum nummar eitt til løgtingsvalið – tá varð stillað upp í nummarrøð – og hann varð valdur. Flokkurin hevði eitt sera gott val hetta árið, og Petur Mohr Dam gjørdist lögmaður. Jákup sat á tingi til valið í 1966, tá hann fall-honum tørvaðu bert níggju atkvøður. Tá Petur Mohr Dam doyði í 1968, varð Jákup valdur í landsstýrið, og varð hann aftur valdur á ting í 1970 við hálvtfimthundrað atkvøðum. Hann var landsstýrismaður í fyra landsstýrissamgongum. Í 1979 stillaði Javnaðarflokkurin hann upp til fólkatingsið, tá veteranurin Johan Nielsen legði frá sær. Jákup varð valdur og legði landsstýrisstarvið, sum hann hevði røkt í

Jákup Lindenskovuttan fyri Løgtingið, tá hann gavst í politikki í 1994

11 ár, frá sær. Jákup sat á fólkatingsi í átta ár, tvey tey síðstu sum varamaður. Jákup gavst sum virkin politikari í 1994, tá hann ikki stillaði upp aftur til løgtingsvalið.

Í politikki er Jákup kendur fyri sítt varsemi – ikki minst, tá tað snúði seg um ríkismálini. Honum dámdi lítið, tá menn fóru upp at sveima í loysingarpráti – hann virkaði fyri at tryggja lívsgrundarlagið, og ríkisveitingina sá hann sum eina neyðvendigheit til tess. Hann hevur sera drúgvar royndir sum politikari – eitt nú var hann ein teirra, sum í januar í 1959 fór niður at samráðast við H.C. Hansen, forsætisráðharra um almannalógirnar, sum komu í gildi sama árið – tær lógir, sum vit í dag síggja sum eina sjálffylgju, fólkaapenljónin v. m. Øll árinum sum landsstýrismaður umsat hann almannamál, og tey lógu honum øll árinum næst á hjarta.

Tann fyrsta løgtingsfiggjarlógin, sum Jákup var við at samtykkja á tingi var upp á 18 milliónir. Tann síðsta, hann var við til at samtykkja – tað var í 1993, var upp á 2.500 milliónir! Hetta lýsir kanska broytingarnar í samfelag okkara – og í politikki, tey árinum Jákup var virkin politikari.

Eitt av málunum, sum Jákup var errin av at loysa á fólkatingsi, var lógin um skaðendurgjald til teirra, ið sigldu undir krígunum. Føroyingar vórðu upprunaliga ikki fevndir av lógini, hóast teir áttu at verið tað. Saman við teimum, sum stríddust fyri at vinna hesi rættindi, eydnaðist tað Jákupi at binda danska Javnaðarflokkin til at seta hetta sum treyt fyri at atkvøða fyri figgjarlógini hjá Poul Schlüter.

Meðan Jákup var landsstýrismaður vórðu lunnar lagdir undir fleiri batar, eitt nú lógina um dagpengar við sjúku og barnsurð, eins og deildirnar á Eirargarði vórðu bygdar at hýsa teimum menningartarnaðu, sum fram til ta tíð vórðu send av landinum á stovni í Danmark. Tey kundu nú flyta heimaftur av Røðbygaard.

Í politikki hevur Jákup sum vera man havt nógv álitissørv, og var hann eitt nú tingformaður frá 1984-87. Tingskrivari var hann fleiri av fyrstu árunum, hann sat á tingi, eins og hann eisini var limur í Norðurlandaráðnum.

Í sínum borgarlaga starvi á Tryggingini (nú Betri) var hann við til at seta á stovn

Lívstryggingina – hetta var árið fyri at hann fór í farloyvi frá Tryggingini fyri at gerast landsstýrismaður – og hann var burturi frá tryggingini næstu 16 árinum.

Øll árinum hevur Jákup verið virkin innan fráhaldsrørsluna gjøgnum Losjuna í Havn, har rættuliga stórt ungdómsvirkssemi var í fimmti og sekstiárunum. Soleiðis var hann eisini við til at stovna hondbóltsfelagið Kyndil í 1956. Eisini var hann blaðstjóri á Sosialinum frá 1957 til hann tók við sum landsstýrismaður í noevmber í 1968.

Jákup var í nógv ár formaður í endurbúgvingarstovninum ALV, hann hevur verið formaður í Heilbrigðinum á Velbastað síðani tað varð stovnað í 1986 til fyri kortum, hann hevur í nógv ár verið formaður í stýrinum fyri Blindastovnin, og hann var eisini formaður í nevndini fyri Eldratilhaldið í gamla Føroya Bankahúsinum í Tórsgøtu í Havn tey nógvu fyrstu árinum, so hann hevur havt nógv jørn í eldinum, eftir at hann fór um pensjónsaldur.

Jákup Lindenskov giftist í 1961 við Jónu, f. Jacobsen úr Fuglafirði. Hon er dóttir Jóhannus Jacobsen, betur kendur sum «skómakarin», og Ellifíu hjá Óla Petersen, Óla á Miðgerði. Jákup og Jóna eiga børnini Elin, sum býr í Havn, Biritu, sum býr í Keypmannahavn og Eirik, sum býr í Havn.

Jákup býr nú á Boðanesheiminum yviri við Strond í Havn.

Carsten Michelsen 70 ár

Hósdagin fylti Carsten Michelsen sjeyti. Carsten Michelsen starvaðist í Føroyum frá 1980-83 og er maður føroysku Lisbeth Solmunde Michelsen, prest.

Hann er útbúgving Cand. jur fra Århus Universitet i 1976.

Lisbeth hevur starvast sum prestur, lærari í gudfrøði og verið lærari hjá hennara hátign Margretu drotning.

Carsten hevur starvast sum advokatfulltrúi og advokatur hjá hægstarættarsakføraranum S. Storm Mortensen í Århus.

Í Føroyum starvaðist hann hjá Føroya Landsstýri og sum politifulltrúi hjá politinum í Føroyum og seinni sum politiassor við Københavns Politi.

Hann hevur eisini verið skrivstovustjóri í Direktoratet for Kriminalforsorgen.

Eisini hevur hann verið settur dómari í Vestara Landsrætti. Hann varð tilnevndur sum dómari við Rættin í Aalborg í juni 1994 – og fer úr starvinum 1. juli í ár.

Umframt borgarlugu stórv síni, so hevur

hann eisini verið næstformaður í Patientklagenævnet/Patientombudet. Formaður fyri friðingarnevndina fyri Norðurjyllan, syðra part.

Hann hevur verið limur í «censorkorset for de juridiske kandidatuddannelser» í København, Aarhus, Aalborg og Odense.

Næstformaður í Flygtningenævnet til 1. juli 2018. Stjórnarlimur og kassameistari fyri Kirkjuginn.

Frá 2002 til 2007 var hann nevndarlimur í Dómarafelagnum. Í sama tíðarskeiði var hann limur í Straffereftsplejeudvalget. Eisini hevur hann verið limur í nevndini fyri Aalborg Symfoniorkester – og so ikki at gloyma, so hevur hann verið »prestafrúa« í 41 ár.

Carsten og Listbeth eiga trý børn og sjey ommu- og abbabørn.